

A kenyér ünnepén

Emberhangyák nyüzsögnek szerte.
Aratnak hajnal óta már,
Aranyszedőknek szőnyegére
Tengersok kincset szór a nyár.
...Ma ünnepet ül a határ.

A munka zajlik egyre, egyre.
Az Égen itt-ott felhő ácsorog.
Kaszáknak éles pengéjére
A búza könnye rácsorog.
A sok' kalász megtántorog.

Meghal, mint szent csatán a hősök,
Az emberért a porba hull.
Keresztre rakják s megfeszítik.
A szívét elszedik rabul,
S vérit fogyasztják balzsamul.

Keresztben már az évi termés.
Megáll a szorgos sok tenyér.
Letarolt földön ünnepoltár,
Rajt' föld véréből nőtt kenyér.
— Imádság-fénye Égbe ér.

Keresztben áll az évi termés,
A mindennapi kenyérünk,
Szegényes, tépelt asztalunkra
Az Isten adja fel nekünk
És várja, hogy a szent kenyérhez
Méltók, — és emberek legyünk!

Móra László.

